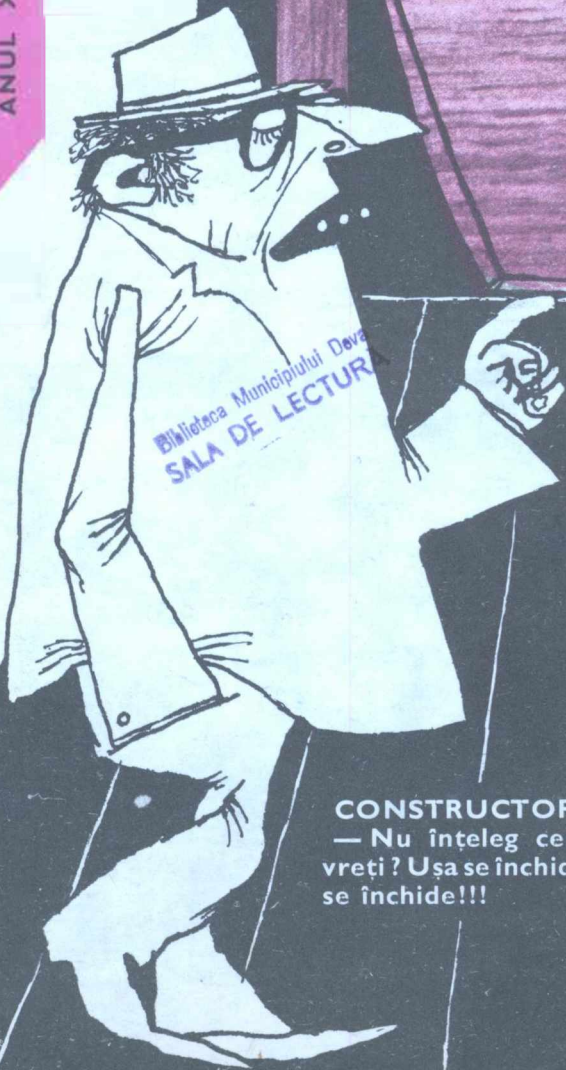

urzicid

ANUL XX • NR. 16 • 31 AUGUST 1988 • 16 PAG. • 1,50 LEI

CONSTRUCTORUL:
— Nu înțeleg ce mai
vreți? Ușa se închide?...
se închide!!!

urzicid

O MAȘINA DE GINCI LOURI

de SADI RUDEANU

O dactilografă așezată în fața mașinii de scris. În dreapta, așezate la o oarecare distanță unul de altul, patru scaune. Intră A.

A: Bună dimineața!
DACTILOGRAFA: Bună dimineața! Ce mai faceți tova...

A: Te rog, fără șuetă! La muncă! (se așază, ia niște hîrtie și începe să dicteze). Raport în legătură cu necesarul de personal în secția de verificare, urmărire, control, supraveghere, pentru evitarea greșelilor mari în activitate. Subliniat: **Fundamentarea necesității înființării unei secții auxiliare de verificare, urmărire, control, supraveghere pentru evitarea greșelilor mici.** Punct de la capăt, (intră B)

B: Bună dimineața!
A: (se uită la ceas)?
B: E fără 3 minute!

A: Te rog fără șuetă! (îi dă hîrțiile lui B, care se așază lângă A)
B: Unde ați rămas?

A: Greșelilor mici!
B: Aha! Da! Punct de la capăt (dictează). De la bun început noi am atras atenția că volumul de muncă...

A: (către dactilografă) De la bun început noi am atras atenția că volumul de muncă...

DACTILOGRAFA: (bătînd) de la bun în-ce-put noi am atras atenția... Da?

A: (lui B) Da?
B: în secția noastră este (intră C)
C: Bună dimineața! (se apropie)
TOȚI: Bună dimineața! (B îi

dă hîrtia lui C). Am rămas la «în secția noastră este»...

C: (se așază lângă B) Hm... hm... da! Am găsit! (dictează) prea mare și încărcată pentru numărul de salariați care constituie această secție.

B: ...prea mare și încărcată pentru numărul de salariați care constituie această secție...

A: ...prea mare și încărcată pentru numărul mare de salariați care constituie această secție...

DACTILOGRAFA: (scriind) prea mare și încărcată... am greșit! O radieră vă rog!

A: O radieră!
B: Nu e sarcina mea!
C: Nici a mea! Eu... (intră E)

E: Bună dimineața! (se uită la ceas) E fix!
A: (lui E) Radiera!

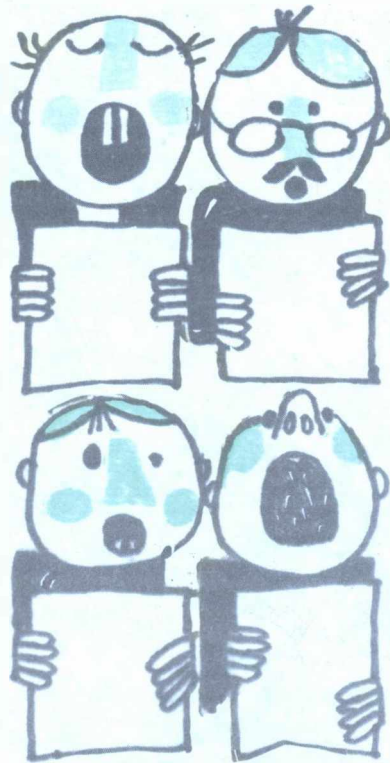
E: Da! Imediat! (scoate din buzunar o cutiuță, din alt buzunar o cheie. Descuie cutiuța, scoate din ea o altă cheie, apoi din alt buzunar o altă cutie. Cu cea de a doua cheiță descuie cea de a doua cutie).

A: Așa, tovarăși, se păzește bunul obștesc!

DACTILOGRAFA: Cit v-au costat cutiile astea, tovarășe?

E: Nu știu cit m-au costat cutiile, dar mi s-a furat radiera! Și nu puteți spune că nu sînt vigilenți! Aha! Era aici în vestă! Poftim! (îi dă radiera dactilografiei, apoi se așază lângă C. Ia el hîrțiile și dictează). Unde ați rămas?

A: «Această secție»!
E: Aha: În consecință, analizînd

sarcinile ce ne stau înainte și hotărîți să nu mai privim înapoi...

C: În consecință, analizînd sarcinile ce ne stau înainte și hotărîți să nu mai privim înapoi...

B: (repetă fraza)
A: (o repetă spre dactilografă)

DACTILOGRAFA: (bate)... să ...nu... mai... privim... înapoi... Da?

E: Azi nu mai luăm pauză?
C: Azi nu mai luăm pauză?
B: Azi nu mai luăm pauză?

A: Azi nu mai luăm pauză?
DACTILOGRAFA: (scrie) Azi nu mai... Bat și asta?

A: Șterge, dragă, și fii atentă... Să continuăm și vă rog fără timpi morți!

LA DIFUZOR:

Tovarășul Stamate unu la direcție.

E: (se ridică, dă mina cu toți, îi predă lui C cutiile și iese).

C: De aceea propunem ca pe viitor...

B: De aceea propunem ca...

LA DIFUZOR:

Tovarășul Stamate doi la direcție.

C: (se ridică, dă mina cu toți, îi predă lui B cutiile și iese).

B: (dictează) Propunem ca numărul de componenți ai secției noastre să...

A: ...ca numărul de componenți ai secției noastre să...

LA DIFUZOR:

Tovarășul Stamate trei la direcție.

B: (se îmbrățișează cu A, îi predă cele două cutii și iese).

A: Punct și de la capăt. Către ministerul...

LA DIFUZOR:

Tovarășul Stamate patru la direcție.

A: Eu? (iese)

DACTILOGRAFA: (citește și bate. Reintră toți patru).

A: Tovarăși, ați auzit și dv. Trebuie să ne organizăm altfel munca noastră aici în secție. Avem încă timpi morți. Facem schimbări radicale. Așa că ce m-am gîndit? Dumneata nu mai stai aici! Stai aici! Dumneata, stai aici! Dumneata acolo! Și eu dincoace! Ce părere aveți?

TOȚI: Așa da!

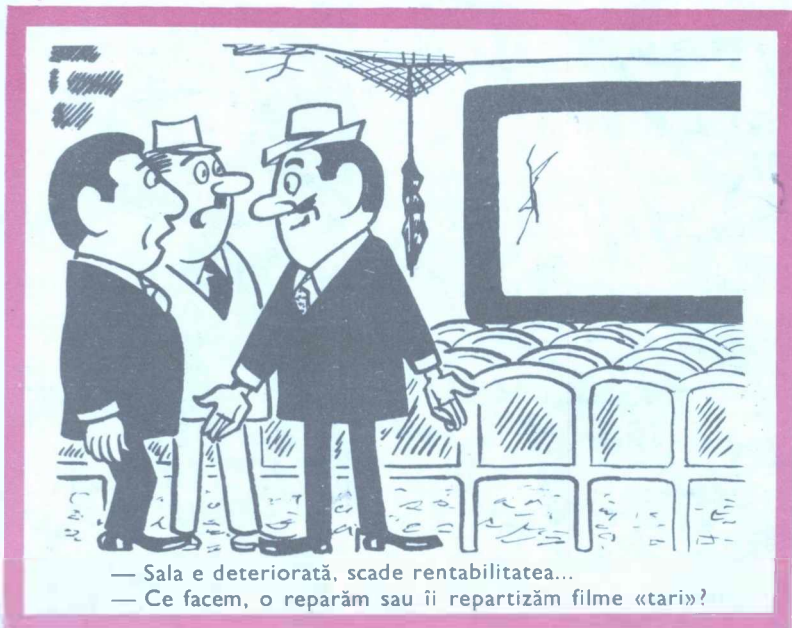
A: Ei atunci, dați-i drumul!

B: La ce lucrăm acum?

A: La bufet, că e pauză! Hai! (ies toți).

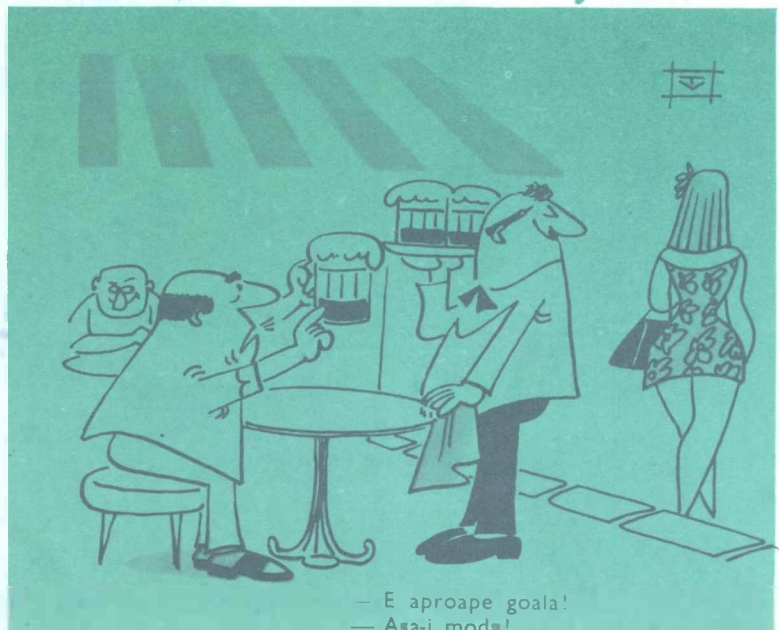
DACTILOGRAFA: (rămasă singură bate) Că-tre con-du-ce-rea întreprinderii. D-a-ia n-are ur-sul coa-dă! Punct. Și ar trebui de la capăt.

FRED GHENĂDESCU

— Sala e deteriorată, scade rentabilitatea...
— Ce facem, o reparăm sau îi repartizăm filme «tari»?

V. TIMOC

— E aproape goala!
— Așa-i mod!

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Aș vrea să scriu o carte «Justificarea — poate elogiul — prejudecăților». Dar nu mai am mult de trăit și nu vreau să pierd dobânda capitalului de generozitate romantică, investit o viață întreagă. Paradoxul nu stă bine bătrînilor.

● Artistul creator ar trebui să trăiască mai mult decît ceilalți muritori fiindcă realizarea lui e laborioasă. Primul sfert de veac îl petrece găsindu-și vocația, al doilea cucerind tehnica și numai în al treilea pătîr al vieții sale, cînd s-a eliberat de influențele precursorilor și a tehnicii, poate deveni el însuși. De cele mai multe ori însă, e prea tîrziu.

● Am reputația că sînt generos. În dosul acestei generozități nu s-ascunde și puțină fanfaronadă?

● Această femeie steapă își hrănește tinerețea din sîngele copiilor pe care nu i-a avut. La vîrsta ei, mamele sînt bătrîne.

● Aibi tăria sau istețimea să nu răspunzi la prima întrebare a unui indiscret și vei scăpa de întrebările ce, firesc, urmează. Refuză, curajos, prima cerere de ajutor a profesionistului cerșetor; altminteri îi rămii îndatorat, sclavul său pe toată viața.

● Am vrea să dăruim celor tineri aurul cercetărilor, experiențele noastre, dar ei preferă să sape, să se trudească pentru descoperirea propriului lor filon. Poate că această căutare e însăși răsplata, metalul prețios fiind o simplă amăgire.

● Am atîtea lecturi cite îi trebuie unui om ca să nu pară un imbecil, dar nu prea multe ca să influențeze, prefăcîndu-l în abstracțiune, scrisul meu cu zestre de lumină și senzualitate.

● Aceste «maxime» sau «cugetări» sau «însemnările unui indiscret» sau cum vreți să le spuneți, mi s-au prezentat, la început, într-o formă lungă, abstractă, alambicată. Am căutat să le fac cît mai concise și mai limpezi, să le dau întorsătura unei glume. Nu vreau să dau impresia unui gînditor profund, cu indexul la frunte.

● Am asupra oamenilor de vîrsta mea o superioritate: nu-mi anticipez viitorul. Trăiesc intens prezentul, socotindu-l o finalitate.

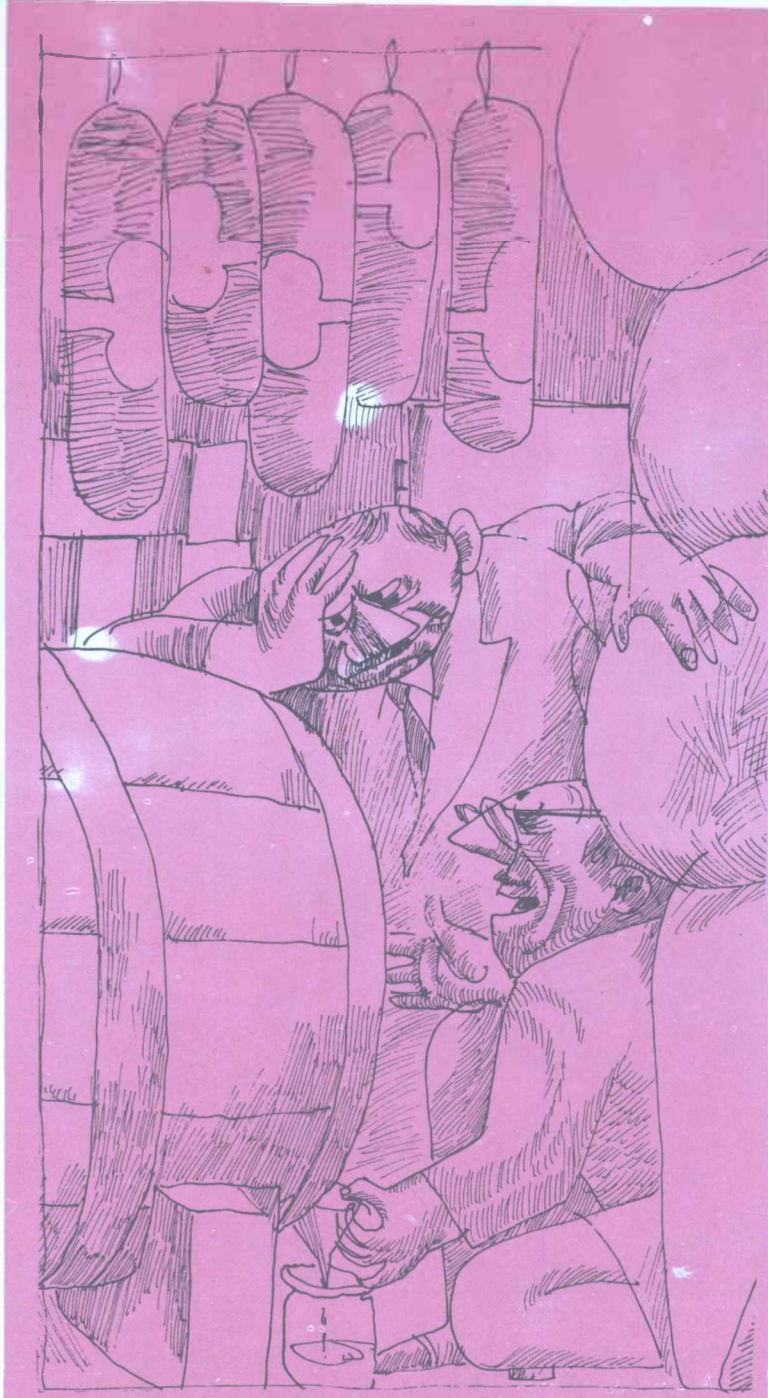
● Atenție la «eseiști»! Înmulțirea lor e semnul de sterilitate al unei literaturi. În marile epoci de creațiune, esteții n-aveau loc.

● A pierde memoria nu este o tragedie, cînd ai păstrat luciditatea spiritului. Memoria este o prelungire în timp, o diluare. Se dezvoltă în detrimentul inteligenței.

E un leșt.

● Asistînd la «Pisanella» lui d'Annunzio și la «Jeana d'Arc» a unui american, cele mai bogate, cele mai artistice spectacole pe care le-am văzut vreodată, tinerețea mea temerară spunea:

— Ce piesă aș mai scrie eu pentru decorurile și costumele acestea splendide!

— Dă-i bătaie, dă-i bătaie, acum trebuie să acoperim și cei 80%.

Oglinzi

LUCRU

Pot să spun un singur lucru: nu există nici un lucru despre care să nu poți spune măcar un lucru. Exemplu? Chiar acest lucru cu care v-am dat cîteva clipe de lucru.

TENDINȚA

Mă gîndesc, mă tot gîndesc cum să fac să mă ridic

mai presus de mine?

Mai întîi trebuie să stabilesc cu discernămint unde sînt. Și nu știu cum naiba o întorc, o sucesc că tot la cinci poște mă autozăresc.

VIZITA

Bat cu respect la această ușă care se numește suflet.

Caut pe vreme rea un adăpost sau o stea. În sfîrșit, prin ceața albastră se deschide-o fereastră și un cap cu moațe ca o ghioagă cu țepi mă întrebă răstit pentru ce am venit?

— Scuzați, am greșit!

RODICA TOTT

Pasiența

de FRED FIREA

Te rog să mă ierți. Am treabă. Dacă vrei și ai timp, ia loc lângă mine, dar fără să mă ții de vorbă. Ce, dacă mă vezi cu cărțile astea de joc în mână crezi că mă distrez, că fac scamatorii sau că-mi dau singur în cărți? Îmi pare rău! Cum îți inchipui că eu, ditamai directorul, să mă port ca o cărturăreasă? Nu, dragul meu, lucrez! Adică... în sfârșit... rezolv o problemă.

Da, da: cu cărțile de joc. Hai să-ți explic, fiindcă imi ești simpatic. Fac o pasiență să văd pe cine trimit în străinătate pentru documentare. Aurică e «asul», Popescu e «popa», Dumitrescu e — te rog să mă ierți — «dama» și Valerică e «valetul». La început am avut mai multe cărți. Vreo 24. Puteam să joc «popa prostu» cu schema. Dar nu se putea. Am mai triat, am mai cîntărit, am selecționat și acum au rămas ăștia patru. Pe care-l scot din pachet, ăla merge. Mă rog, n-o fi o metodă prea științifică, dar altfel nu pot. Nu pot să aleg. Mă-nțelegi? Judecă și ai să vezi că ajungi la vorba mea.

Hai să-i luăm pe rînd. Aurică. Asul. Nu-i intimplător. Că profesional e un as, ăl mai priceput. Dacă-l trimiți pe Aurică în documentare, dormi liniștit. Știi că la înapoiere, tu, instituție, te alegi cu ceva. Dar și de la ceilalți trei te alegi cu ceva.

Uite, de exemplu, dacă trag popa. Țasta-i Popescu. Crezi că nu mă aleg cu nimic? Păi ăsta în șase luni ajunge la minister, ca popa. La fix. Cu alte cuvinte, ca mine depind eu de el. Și te rog să-mi spui, cum mi-ar sta să-mi spună, în timp ce aș aștepta în biroul lui rezolvarea unei probleme... cum ar fi o avansare sau mai știu eu ce:

— Eeee, tov. Costache... Ți-aduci aminte cînd lucram în subordinea dumitale... cînd cu documentarea aceea în străinătate pentru care l-ai propus pe Aurică...

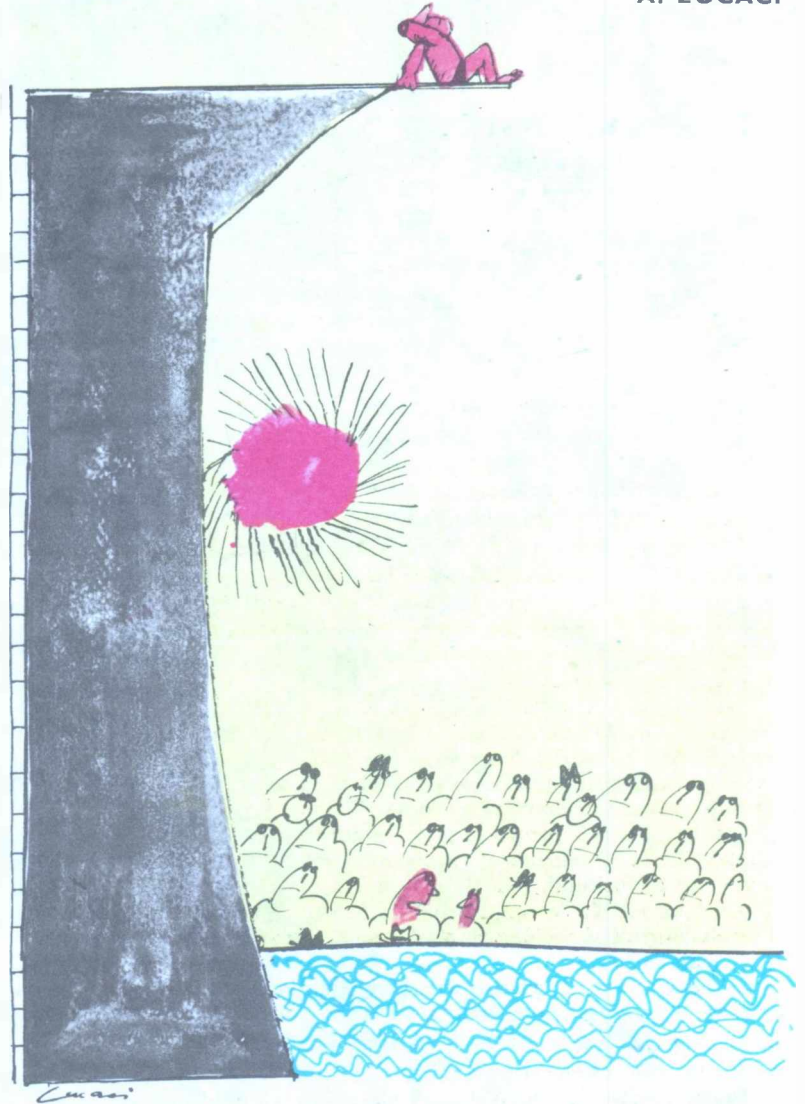
Cum m-aș simți? Nu m-aș face roșu ca un popă de caro?

— Păi atunci, o să-mi spui dumneata, ce te mai gîndești? Trimite-l pe popa ăsta de Popescu și gata!

Gata? Cum gata? Dumneata poate ai uitat că mai e o carte în pachet. Dama. Crezi că ea nu intră în discuție? E drept, în aparență n-are legătură cu documentarea că ea e specialistă în altă ramură. Dar numai în APARENȚĂ. Că o legătură tot are. Și încă foarte strînsă. Păi dumneata știi unde lucrează nevastă-mea? Hm. Bănuiam că n-ai habar. Ei bine, domnule, află că Lizica mea lucrează la instituția unde e șef bărbatul Dumitrescăi. Nu-ți dai seama? O propun eu pe Dumitresca, o propune și Dumitrescu pe nevastă-mea. Păi ce zici dumneata că după 10 ani de căsnicie fericită, nu merită și Lizica să-i ofer o plimbare pe valuta statului? Sau dumneata vrei să am în casă certuri pe teme turistice? Și unde pui că de la ei cine pleacă în documentare, la înapoiere se oprește și la Veneția. Visul nevastă-mi.

— Atunci, o să-mi spui dumneata, anunț-o pe Dumitresca să-și facă bagajele și gata.

Gata? Cum gata? Dar «valetul»? Adică Valerică. El de ce crezi că a persistat la selecție și a ajuns printre ăștia patru? Fiindcă e cel mai verificat. Eu l-am verificat, cu arilejul altor drumuri: niciodată nu s-a întors cu mina goală. Prima dată l-am verificat pe linie de fiș și a doua oară pe linie de valiză din plastic. E drept, poate că nu vine prea documentat, dar de plecat pleacă cu o documentare cum puțini o au: îmi știe și gusturile și culorile preferate și numărul la pantofi și la cămăși... E? Acum vii la vorba mea că e greu de ales? Uite de aia țin să decidă sorții. Pasiența. Să-i amestec bine... așa... acum, pe care-l trag? Pe ăsta? Păi ăsta e asul, îl cunosc că e îndoit la un colț. Și dacă-l cunosc, cum o să-l mai scot? Să se spună că trișez? Mai bine-l scot din joc. E vina mea? Că doar n-o să propun pentru documentare în străinătate un as cu îndoiturii. Hai, Aurică, ieși din joc! Au rămas trei. S-o trag pe asta. Ba nu! Pe asta! Ia să vedem pe cine a căzut alegerea. E chenar. Poate-i popa. Dar dacă-i popa nu mai pupă nevastă-mea Veneția. Adio gondole, adio Piața San Marco, adio porumbei, adio Canale Grande. O să rămînă tot la Piața San Matache, la «via c' ldu porumbelu» și la canalul VI de la televizor. Doamne, ce o să-mi facă!! O să-mi dea un festival de muzică ușoară că nici cu gondola de aur n-o să scap... Mai bine scot popa din joc ca să-i măresc șansele nevastă-mii. Și dacă iese într-adevăr dama... adio atenției de la Valerică... Ce-ar fi să scot dama din joc? A rămas numai valetul. Să filez încet, să vedem ce carte e. Pe naiba! Cine să fie? Valerică e! Dar dată iar îmi greșește numărul la guler? Poate să știe el mai bine ca mine cît port? Ce-ar fi să iasă și valetul din joc? Uite că am rămas singur. Ei și? Dacă aș pleca chiar eu? În definitiv nu poate nimeni să spună că m-am favorizat. Am făcut o pasiență și am ieșit. Norocul meu...

— Nu sare în ruptul capului, pînă nu capătă dispoziții de sus!

TUDOR MUȘATESCU

ȚĂMENI, PLANTE, ANIMALE

Din răbojul unui cioban

- Prima vizită la stîna nouă, lupul o face ca să numere cîinii.
- Pe toate iubitele ciobanului le cheamă Doina.
- Oile se țin una după alta fiindcă fiecare o bănuște pe cealaltă că e mult mai deșteaptă decît ea.
- Pe virful muntelui, ciobanul nu visează niciodată s-ajungă marinar pe întinsul mărilor. În schimb, de multe ori, marinarii visează să se vadă numai o clipă ciobani pe un virf de munte.
- Cașul e bun în gură, nu la gură.
- Oile nu pot învăța alfabetul decît de la «bee» încolo.
- La stîna, noaptea pe lună, oile par tricotate din propria lor lîna de aur.
- Cîinele stîinii se deșteaptă din somn, cînd adorm stăpînii.
- La stîna să ai zer și — la table — zar.
- Să nu fii măgar cu cel pe care îl ai la oi.
- Toți ciobanii fac brînză. Dar nu oricare face și... mare brînză.
- Toți mieii sînt copii din flori... de munte.
- N-am nimic contra lupului. Dar țin cu oile.
- Cîinele ciobănesc se linge pe bot numai cînd are peri de lup deasupra.
- Dragostea ciobanului pe munte cînd privește satele din vale, nu e niciodată resemnată. E numai rezemată, în bită.
- Cînd rage măgarul la stîna, i s-a făcut de randevu, în sat.

CU RESPECT

Onor conducerii I.C.L. „Combustibilul-București“

Iubiți și prețuiți tovarăși, împărați ai lemnului de fag, crai ai butucilor de stejar, dregători ai surcelelor de arțar, mai mari peste cioturile de brad, regi ai cărbunilor și a celorlalte soiuri de calorii pe linie de sobe!

Îndrăznim să vă aducem la cunoștință o neînsemnată critică, o criticuță, măriți împărați, una micuță, care să nu vă jeneze ori să vă șifoneze împărătescul blazon de talaj...

În câteva cuvinte, iată despre ce este vorba:

Șeful depozitului de lemne nr. 20-anexă, Iacobescu Vasile, avea niscaiva cioturi pe conștiință. De cioturile din depozit a scăpat repede expediindu-le la domiciliile cetățenilor, care, din cauza iernii geroase, nu scoteau miinile din buzunare la timpul potrivit și la locul potrivit...

Glăsuiește o vorbă din bătrâni: «Nu iese fum pînă nu faci foc». Ei bine Iacobescu al dumneavoastră schimbase puțintel proverbul lărgindu-l orizontal și aducîndu-i unele îmbunătățiri pe profil: «Poti să faci foc că tot nu iese decît fum intrucit așa e lemnele: esență moale, esență tare și esență de ciubuc. Îți alegi, neamule, sortimentul care-l vrei, că la mine e à la carte! La meniu fix servim cioturi.»

Cam acesta era, stimați dregători ai «Combustibilului», principiul de viață și de codru al omului dv. de la depozitul nr. 20. Deși înfățișarea acestui contemporan Strimbă-Lemne sau, mai exact, Pică-Lemne trădează un dibaci șperțar, aparențele înșeală. În fapt, Iacobescu e un sentimental. Un suflet vibrant. E drept că nu făcea plimbări sub clar de lună, cu iubita prin pădure, dar asta pentru că venea pădurea la el... La depozit. Acolo își îndrăgea iubita. O subalternă. Precum se vede, folosea din plin rezervele interne ale depozitului. Om de o rară conștiințiozitate, șeful nu părăsea niciodată biroul său în timpul slujbei. Acolo, cu ușile încuiate, vibrantul își rezolva hîrtiile și problemele de serviciu. Tot acolo își rezolva și problemele sentimentale!

E drept că dom' șef mai avea și unele rămăneri în urmă. De pildă, pretindea și primea cu regularitate diverse bancnote sau fișicuri, după necesitățile zilei, de la echipa de căruțași a depozitului. Cinstit vorbind, acestea nu erau rămăneri în urmă; de cele mai multe ori erau avansuri! Nu exista căruțaș conștient pe lista restanțierilor! Ba da! Unul a rămas cîndva cu cota neplătită la vreme: Bistrițchi Nicolae. Și, într-o zi, Bistrițchi, plin de năduf, nu i-a mai băgat vămuirea în mină. A băgat o plingere la conducerea I.C.L. «Combustibilul». Adică la dv. iubiți împărați ai caloriilor de iarnă!

Și dv. stimați dregători, cum ați procedat?... Tare!... Ați citit plîngerea! Reclamația adică! Cu toate capetele de acuzare la adresa Iacobescului! Și lectura v-a scîrbit! V-a cutremurat! Oroarea a pus stăpînire pe ființa voastră în asemenea procent încît n-ați mai izbutit pur și simplu să roștiți: «Mare tilhar, Iacobescu! La procuratură cu el!» Nu! Dezgustul v-a sleit atît de rău încît n-ați mai putut rosti o frază atît de lungă. Doar cinci cuvinte ați

mai reușit a lega: «Iacobescu — mustrare scrisă cu avertisment».

Apoi, după ce v-ați revenit din șoc, unul din conducere a întrebat pe ceilalți crai: «Bine, bine și cu asta s-a lichidat cazul Iacobescu?» «Nu s-a lichidat! a ciripit suav corul conducerii. Nu s-a lichidat, intrucit la depozitul nr. 20, Iacobescu a greșit grav!»

Și l-ați sancționat exemplar, numindu-l tot șef la depozitul nr. 52. La acest depozit, Strimbă-Lemne, Roade-Cioturi, Pupă-Așchii s-a prezentat în chip de ingeraș. Aici încă nu-și recrutase clienții și căruțașii și încă nu trecuse la analiza muncii subalternelor, ca să le lichideze timiditatea mic-burgheză...

Și, din nou, unul dintre temuții dregători ai «Combustibilului», adică dintre dv., a întrebat: «Și cu asta cazul lui Iacobescu s-a lichidat?» «S-a lichidat bine înțeles!... A fost învățat minte! Să îndrăznească să mai posede rămăneri în urmă că praf îl facem! Îl trecem șef din depozit în depozit, pînă o să ne roage chiar el: «Primiți-mi demisia, tovarăși, că abia mă mai țin pe picioare de atîtea învirteli!»

Un al doilea vajnic drăgător al «Combustibilului» a rostit «Atunci e în regulă. Ne-a mai rămas ceva nerezolvat?» «Ne-a rămas Bistrițchi Nicolaie. Trebuie rezolvat și el»...

Și l-ați rezolvat, iubiți tovarăși! Întrucît Bistrițchi a dat la iveală toate matrapazlicurile șefului, i-ați mulțumit, l-ați îmbrățișat cu o mină, iar cu cealaltă ați semnat o circulară. Conform circularei nr. 075 se interzice tuturor depozitelor din București să-l mai primească la lucru pe Bistrițchi Nicolaie «pentru calomnie și nerespectarea dispozițiilor». Și l-ați lăsat pe drumuri.

Așadar, Bistrițchi a «calomniat» pe un excroc numindu-l ciubucar, faptele fiind constatate și de alte organe, iar dv, conducere naivă, ați luat de bună calomnia și i-ați trîntit lui Iacobescu, ingerașul cu aripi de bancnote, o mustrare cu avertisment! Vai!... Sau poate că matrapazlicurile șefului sint socotite legale de către dv. și atunci, bine înțeles ele înseamnă calomnii... Mai cu seamă că așa cum sună și circulara, Bistrițchi n-a respectat dispozițiile.

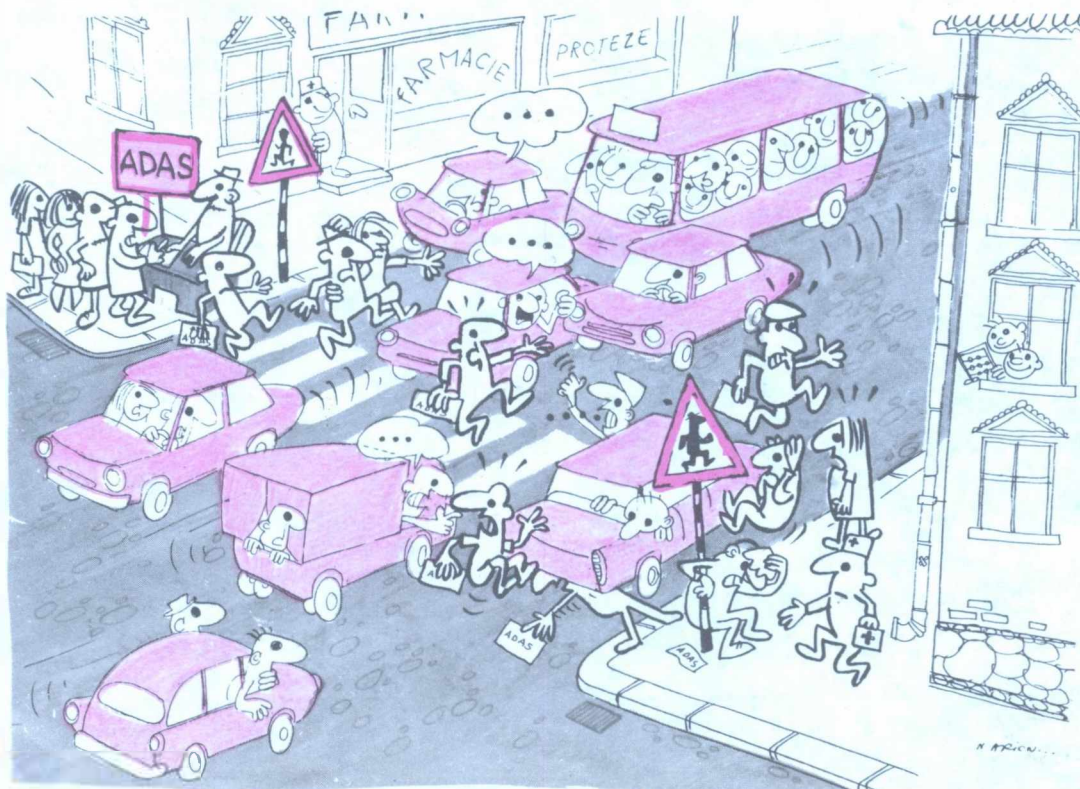
Care dispoziții? Să nu tulbure pe găinari din exercițiul funcțiunii? Sau poate vreo dispoziție de a nu sezisa forurile în drept? Sau cumva dispoziția de a se accepta gîtuirea criticii?

Acestea sint, stimați dregători, cîteva din întîmplările petrecute ca-n mijloc de codru des cînd hoțiile se țin. N-ați uitat, desigur, mai sus pomenitul proverb: «nu iese fum pînă nu faci foc». Ei, faceți focul, distinsă conducere, dar atenție. Să se ardă cine trebuie. Că măsurile luate pînă acum sint fum!

Noi vi le-am înșiruit pe toate fără teamă intrucit avem calorifer cu păcură.

Cu stimă, «URZICA»

N. ARION

Ceapa și varza

de MIHAI COSMA

În zori de zi o ceapă oarecare
Se lăuda spre-o varză din răzoare :
— «Am fuste mai ceva ca ale tale
Și rochiile colorate strîns-n șale.
Nu port ca tine stambă incoloră,
Cu moda-s la curent, s-o afli, soră!»
Dar varza îi răspunde imediat :
— «Cumătră ceapa, ce păcat!
Modernă sint și eu!
Că rochiile-mi sint cusute bine
Și stamba de pe mine crin e!!
În schimb eu nicidecum
Nu folosesc ca tine
Aceași calitate de... parfum!

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

MIRCEA PAVELESCU

«OLIMPIADA FOCULUI»

Noțiunea de olimpiadă, care implică ideea de întrecere tinerească și de periodicitate, a depășit demult sfera sportivă. Vezi, de pildă, olimpiadele matematice naționale și internaționale. Iată că de curind am auzit că există și o olimpiadă a focului. Este vorba de o completare cinematografică, pe care ne-am grăbit s-o vedem, realizată de P. Orza. Singura legătură a completării de mai sus cu olimpiadele sportive o ține numai alergătorul care duce flacăra olimpică pe locul desfășurării întrecerilor. De fapt ne-am gândit că o să asistăm la o monografie bogată și semnificativă a celei de a patra stări de agregare a materiei, care este focul utilizat în mod grandios spre folosul omului.

Credeam că fantezia scenaristului ne va îndrepta către domeniul anticipațiilor științifice, cînd, de pildă, flacăra centrală a globului ar putea fi utilizată și canalizată prin craterele vulcanilor neliniștiți; cînd sutele de mii de volți ale trăsnetelor ar putea fi dresate să facă alte treburi decît carbonizarea pomilor izolați, cînd plasma solară, prin mijlocirea unor instalații fabuloase, ar reuși să înlocuiască limitata rezervă de combustibil pămîntesc etc. Dar cite nu poate imagina fantezia unui poet al focului!

Olimpiada focului, adică întrecerea focului cu el însuși, determinînd prin milenii coloana vertebrală a civilizației, de la scinteia întâmplătoare a silexului lovit de alt silex pînă la dezagregarea termo-nucleară folosită omenirii... Iată o altă idee de scenariu! Poate că ar fi fost semnificativă și trecerea în revistă a nebunilor piromani din istorie: Erostrat — Neron — ducele de Alba — Hitler — pînă la incendiarii Hiroșimei și ai Vietnamului etc.

Dar să ne oprim aici și să revenim la completarea lui P. Orza.

Prima secvență ne arată stadionul uriaș din

Tokio, care primește în urale nesfîrșite pe alergătorul purtător al torței ce urmează să aprindă flacăra olimpică. Alergătorul e frumos, tînăr și aleargă cu eleganța unui cal arab. Secvența se schimbă și alergătorul se transformă într-un oțelar care se îndreaptă, mai puțin vivace, cu o lămpiță în mînă, spre gura unui cuptor, tot în sonorul uralelor de la Tokio.

Numai că, de data aceasta, oțelarul cu lămpița se grăbește într-o sală cvasi-pustie, prin care se aude cum îi bocăne distinct bocancii pe sol. Spectatorii rîd amuzați în staluri. Contrastul dintre cei doi alergători puși în ambianțe diferite sugerează intenții parodice.

Urmează: «încălzirea», menținîndu-se astfel paralelismul dintre termenul sportiv premergător competițiilor și încălzirea furnalului. Vedem în continuare cum în întreprinderea siderurgică respectivă, doi sau poate trei muncitori transpirați aruncă ceva în cuptor. Uralele de la Tokio continuă.

Începe «lupta». Aici obiectivul aparatului de filmat fotografiază cu insistență și cu efecte de lumină-magma incandescentă din cuptor. Cei trei muncitori sînt ceva mai transpirați.

Dar iată că a apărut o defecțiune tehnică și oțelarii au căzut pe gânduri uitîndu-se să descopere cam unde poate fi hiba. Secvența aceasta este intitulată de regie «*curșa de obstacole*».

Gluma este gustată de spectatori și legătura cu competiția sportivă purtînd același nume, înțelesă pe deplin. Dovadă unele aplauze ironice din sală.

În sfîrșit, ajungem la secvența intitulată «*final*», care ar vrea să sublinieze victoria asupra oțelului învins și supus prin foc de omul în luptă cu elementele primare ale naturii. Nu ni se înfățișează nimic din rezultatul străduinței oțelurilor în discuție. Nici măcar o bară de metal incandescent nu rulează ca de obicei spre baia sau spre locul de

răcire. Vedem doar patru sau cinci muncitori: care se răcoresc bînd sifon rece și... asta-i tot.

Cu toții am văzut de foarte multe ori în mai toate jurnalele de actualități secvențe privind munca oțelurilor crispați de atenție pe fierberea magnifică a metalului. Absolut toate erau convingătoare și insuflau spectatorului un respect aparte pentru miraculoasa activitate a acestor hefaistoși moderni.

Nu ne explicăm de ce a fost nevoie de «Olimpiada focului» care cuprinde, fără voia autorului, și o parte tragică. Aceea că e comică!

SETEA DE NEMURIRE

O operă de artă, ca să rămînă nemuritoare, trebuie, în primul rînd, să-și păstreze permanența materială pentru că amintirea este un prost custode al nemuririi. O dată cu incendierea bibliotecii de la Alexandria s-au prefăcut în scrum mii de capodopere ale antichității și, o dată cu ele și nemurirea lor.

Eternitatea capodoperelor este o chestiune de întreținere administrativă cu o rigoare mai strictă sau mai puțin strictă, potrivit cu dragostea de artă, cu simțul de răspundere și cu patriotismul respectiv. Cel care s-ar iscăli, să zicem, pe obrazul Giocondei cu creion chimic, mai înainte de a fi dat pe mina justiției, sîntem siguri că ar trece pentru unele analize prin clinicele de psihiatrie.

Pe «Masa tăcerii» din parcul de la Tg. Jiu, cîțiva vizitatori epuizați de admirația pentru Brăncuși, au întins, spre reconfortare, un ospăț cu ouă tari, castraveți, roșii, cașcaval și friptură rece udată substanțial cu diferite licori alcoolice. Pînă la urmă tot Brăncuși a ieșit rău pentru că, după părăsirea comesenilor de mai sus, a plasat scaunele prea departe de masă, ceea ce denotă că sculptorul n-avea nici o experiență de viață. De asemenea ținem să întrebăm administrația parcului ce părere are despre faptul că pe «Coloana infinitului» se pot citi, scrijelate numele: Mișu, Nicu și Vasilica Irofte N.20.II.68 sau Floarea, Nellu Niculaie 21.III.68, Roni etc.

Sîntem informați că unul din cei de mai sus, la reproșul unui cetățean care l-a surprins, în timp ce-și depunea autograful pe una din fețele romboidale ale coloanei, a răspuns:

— Ce te legi de mine, omule? Nu vezi că s-a mai iscălit cineva înaintea mea și încă adînc?

— Unde?

— Uite aici, mai jos! Se poate citi și cum îl cheamă.

Apoi silabisii cu greutate: Brân-cu-și.

MIROSURI

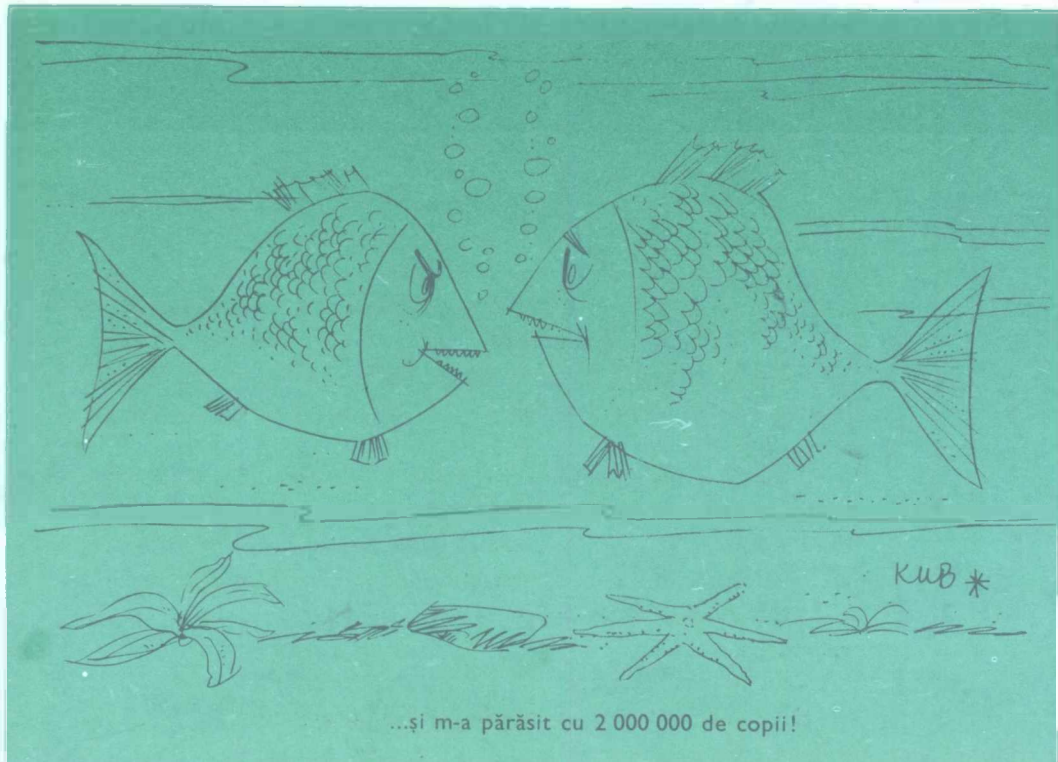
Producătorii de parfumuri au și ei «degustătorii» lor care pot deosebi, după miros, vechimea și dozajul precis al materiei prime din compoziția conținutului unui flacon de parfum.

Citsem într-un reportaj de pe vremuri că, la fabrica Coty, un specialist intrînd într-o sală de alambicuri, este în stare să distingă dacă o muncitoare oarecare a venit la serviciu cu metroul sau pe jos. Și asta numai după miros. Se pare că există un iz al metroului perceptibil de către niște profesioniști ai mirezmelor.

Performanța acestei sensibilități speciale a bătut-o însă, după părerea noastră, Mariana Costescu, care, în poemul «Pescărușii singurătății», publicat în «Contemporanul» din 19 iulie a.c., ne spune că poate percepe mirosul de neant, de tocilă și de moară fără grăunțe.

Totuși, Mariana Costescu ar trebui să se mai antreneze în direcția asta pentru ca să simtă și parfumul poeziei autentice.

DRAGOSLAV KUBAT (BELGRAD)

„ÎN STIL POPULAR”

ADRIAN ANDRONIC

— Clienții ar trebui să-mi fie recunoscători, doar e știut că alcoolul curat duce la infarct scleroză piatră la rinichi!

● Fii atent, băiete, când tușești pune cel puțin mâna la gură.

— Nu te teme, bunică! Mie n-au să-mi sară dinții.

● O bătrână de nouăzeci de ani stă pe scaun în tramvai și citește ziarul. Un călător i se adresează cu amabilitate:

— Bravo, bunică, faceți și politică!

— Da' de unde, mă tem numai să nu fiu sculată pentru altul mai bătrîn, să stea el.

● — Jean, n-ai putea să-mi spui, cit fac cincisprezece ori cinci?

— Bucuros v-aș spune, tovarășe profesor, dar din păcate nici eu nu știu...

● În grădina restaurantului un client își consumă cu poftă mîncarea. În apropiere de masa sa, un cățel dă mereu din coadă, se linge pe bot și din cînd în cînd schiaună. Intrigat, clientul cheamă ospătarul:

— Ce înseamnă asta? De ce cățelul acesta mîrîie la mine?

— Ce să însemne? Mîncăți din farfuria sa...

● — De ce ți-ai lăsat barbă?

— Păi, omul trebuie să se ocupe cu ceva...

● — Săptămîna trecută am pierdut optzeci de kilograme.

— Asta-i cu neputință!

— De ce nu? Am divorțat de nevastă-mea.

● Gazda arată musafirului albumul cu fotografii al familiei:

— Asta-i fotografia unei catastrofe de vapor... Asta-i cutremurul din Japonia... Asta-i uraganul din Florida... Marele incendiu din Chicago... Iar asta este nunta mea...

● Agentul de circulație oprește mașina și cere de la femeia, care stă la volan, să-i dea permisul:

Ea îi zîmbește drăguț și răspunde cochet:

— Ai întîrziat, domnule, încă de ieri mi l-a luat colegul dumitale.

● — E greu să înveți limba franceză? — îl întrebă pe Heine o doamnă de societate.

— Nici o greutate — răspunse acesta — pur și simplu, în locul cuvintelor germane se folosesc cuvinte franceze.

● Doi exploratori polari s-au întors dintr-o călătorie îndepărtată. Unul a fost la Polul Nord, iar celălalt în Antarctica:

Unul spune: — Am avut o iarnă atît de aspră, încît mi-a înghețat flacăra de la luminare și nu puteam s-o sting...

Iar celălalt: — La noi gerul a fost atît de mare, încît cuvintele care ne ieșeau din gură se transformau în bucăți de gheață. Trebuia să le dezghețăm ca să auzim ce-am spus...

● — Ce-ai face dacă în timpul nopții ți-ar crește aripi?

— Ce-aș face? Mi-aș vinde motocicletă.

Culese de TEODOR HOLBAN

Grandiosul complex alimentar din Bușteni

de VICTOR PIȚIGOI

Uite, fac cu dumneavoastră pariu pe ce vreți că, dacă găsiți pe cineva să pună la bătaie patru milioane și jumătate de lei, e o nimica toată să găsiți și pe cineva să-i facă praf.

Ei bine, această sumă a fost pusă la bătaie ca să se facă un restaurant la Bușteni. Ceva grandios, cu două sute de locuri în restaurant, patru sute pe terasă, o sută la braserie și o sută la bar. În total opt sute.

Și acum, dragi cititori, vă rog să faceți dumneavoastră cum vreți recensământul Buștenilor. Vă dau voie să puneți la socoteală toți nou-născuții, vegetarienii, antialcoolicii, bolnavii, dacă vreți, poftim, adunați și ciobanii din munții ce înconjoară Buștenii, puneți și călătorii din gară sau pe cei care, în goana trenului, privesc Buștenii pe ferăstră, adunați și vilegiaturistii, adunați-i, vă rog, pe toți și, dacă vă ies la socoteală consumatorii pentru completarea permanentă a celor 800 de locuri, eu vă dau voie să mă așezați singur într-un local cit o cetate ca să iau masa într-un salon cit un stadion și să-mi ispășesc astfel toate păcatele de care m-ați găsit culpabil.

Cu toate acestea, dragi prieteni, palatul alimentar s-a pus în funcțiune. Mișunau ospătarii, furnicau picolii, se îmbulzeau bucătării. Dar nu mișunau consumatorii, nu furnicau clienții, prieteni, și nu se îmbulzeau încasările la casa mărețului edificiu. Și uite așa, s-a dus anul. Și, o dată cu anul, s-au dus și 438 000 de lei, pagubă curată realizată în 1966.

Și s-ar fi dus și anii următori tot așa, iubiți consumatori, dacă nu venea cineva cu o idee:

— Ce-ar fi să înființăm în restaurant o... bodegă?

Propunea o bodegă mică, de 30 de locuri în picioare. Au făcut-o. Ei, și s-a produs miracolul. Se vede că cetățeanul din Bușteni nu-i incintat să ia o gustare într-o sală de banchet. Se vede că preferă să imbuce un sandviș și o bere de-a-n-picioarele și pe-acți-e drumul. Așa că, în anul următor, n-a mai

fost pagubă. A fost ciștig curat, ciștig cu care cele 30 de locuri în picioare au acoperit toată paguba celor 800 locuri în fotoliu, plus un mic beneficiu.

Și cu asta, începutul a fost făcut.

Ei, și dacă s-a făcut începutul, cit ai zice trăsnaie, au început să răsără ideile. Una, să se închidă restaurantul și să facă în loc cofetărie. Alta, să se facă o spălătorie în somptuoasa bucătărie. Că tot nu folosește.

Dar dacă se fac atâtea propuneri frumoase, de ce n-aș face și eu vreo citeva? De exemplu, în cămară ar merge o tutungerie. Dar cred că un restaurant de 800 de locuri are o cămară prea mare. Să nu iasă cumva o tutungerie ca pentru tot județul! Mai bine rectific. În cămară facem o galanterie. Tutungeria o facem în frigider. Ar fi ceva original. Omul cînd se duce la bucătărie să dea rufele la spălat, trece pe la frigider să-și ia tutun de pipă, iar la ieșire dă o raită pe la galanteria din cămară ca să-și ia două maiouri.

Nu mai rămîne decît s-o rezolvăm și cu sala mare și terasa. Aici există o singură soluție. Ascultați-mă pe mine, facem un hipodrom. Pentru trap și galop. La Ploiești vin amatori și din București. De ce n-ar veni și la Bușteni navetiști din satele din jur și din stinele de pe culmile Bucegilor? Poate că în felul acesta se completează locurile...

Așa că, la lucru, dragi tovarăși. Idei, vedeți, sint berechet pentru voi. Să vedem dacă găsiți pe cineva care să vă dea și niscaiva milioane pentru transformările propuse că doar nu dă nimeni nimic din buzunarul lui.

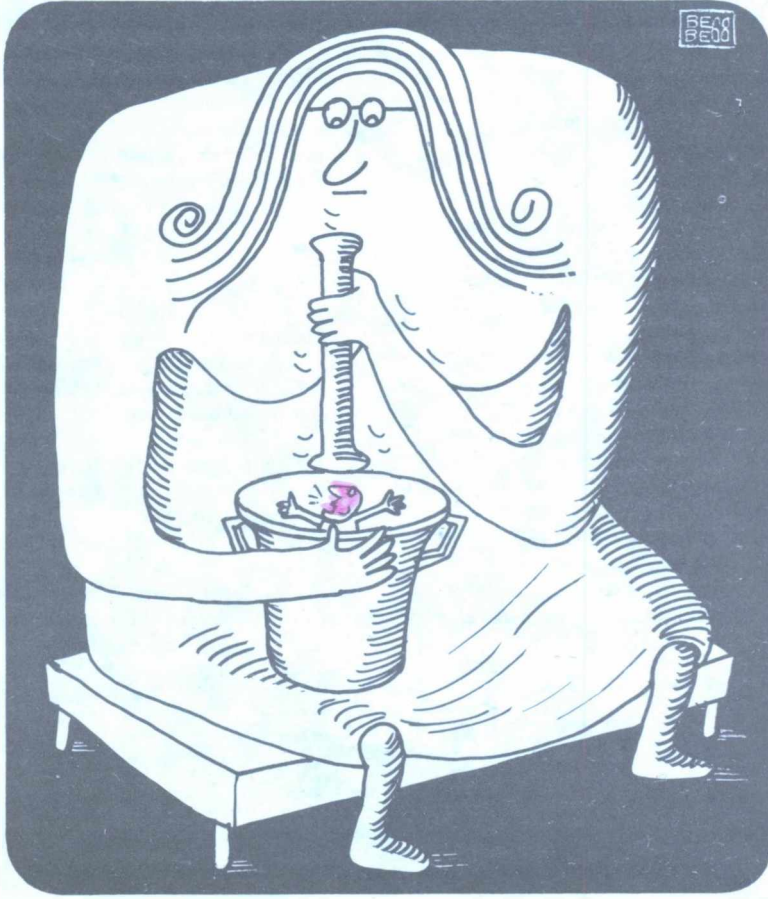
Adică, nu se știe dacă pină la urmă...

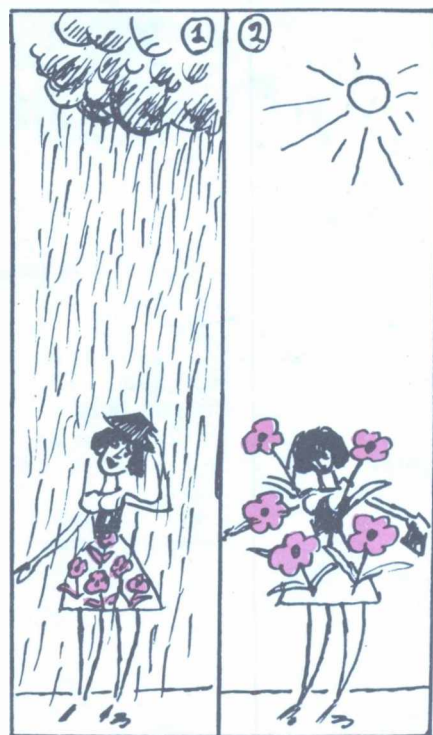
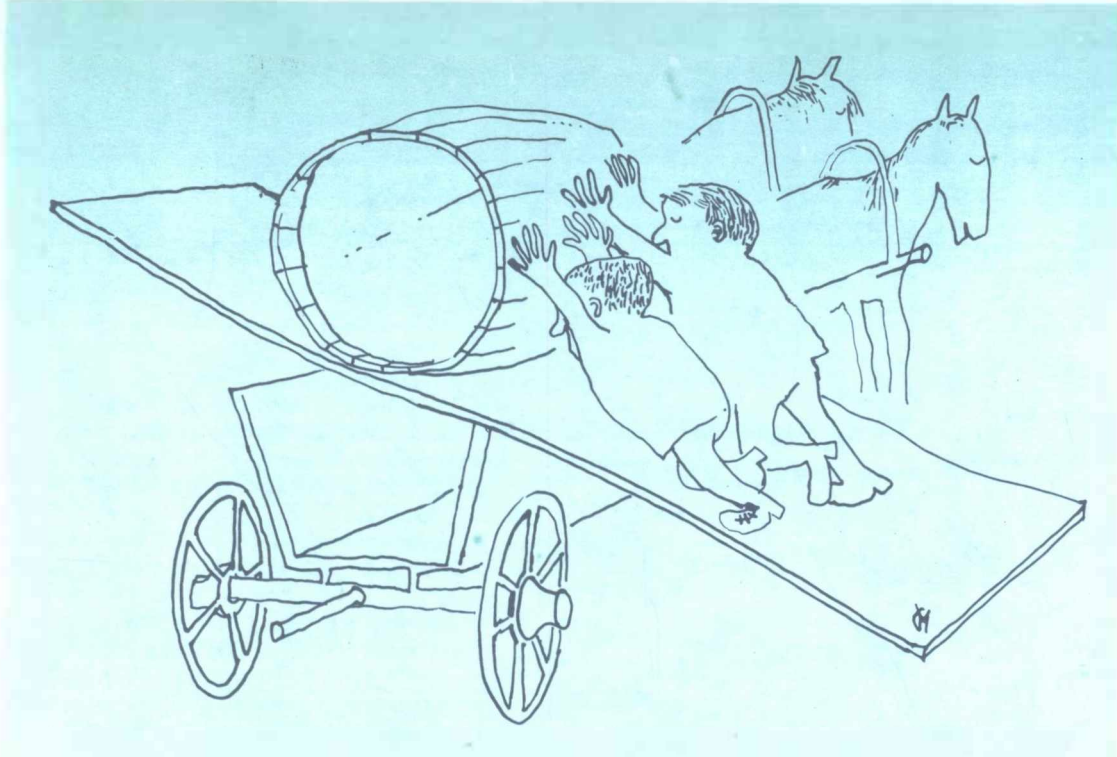
D. NEGREA

— Să știi că dacă te mai prind furînd, dai de dracu!...

O. OPRESCU

ESTIVALĂ

Cutia Pandorei

de AUREL IORDACHE

Aurel Iordache este un vechi ar-tizan al poeziei satirice. Cîtoriii «Urzicii» l-au putut întîlni citeodată și în paginile revistei noastre, pe care a alimentat-o cu zgîrcenia ca-racteristică celor care sînt preocu-pați de finisări desăvîrșite.

Recent a tipărit un volum de fa-bule, epigrame și epitafuri «Cutia Pandorei», din care extragem ma-terialele de mai jos.

Salutăm bucuroși această carte care a adunat o serie de piese va-loroase ale genului.

SPIC ȘI LAN

Scăpat de sub cuțitul combinei,
La propriu cît vrabia
Spicul de griu a văzut ce bine-i
Singur sub luna cît corabia.

— Ai mai văzut, greiere,
Bob atît de mășcat?
Mîine cînd o să mă treiere,
Am să satur un sat.

— Ca spic, (desigur luat lu singular)
N-ai un egal în 70 de sate,
Deci poți uimi pe toți ca lucru rar,
Nemaivăzută curiozitate.
Dar boabele-ți nu satură un cîine...
Îmi pare rău că-ți scutur din elan.

Tu poți să saturi numai cînd ești pîine
Și devii pîine, numai cît ești... lan.

ZBORUL

Uite cum a fost.
După facerea lumii
apele simțiră în pîntece
durerile mumi
care nasc cîntece.

Ochiul ceresc, care se ivise cu mult înainte,
sub lățimea albastră a frunzi,
mîngie fierbinte
pruncii apelor, munții.
Reptila aleargă nerăbdătoare
să-și încălzească uimirea la soare,
dar, pas de te urcă!
E prima dată cînd tocmai ce n-are
o-ncurcă.

De-acum însă, cît e ziua de lungă,
nu visează decît cum s-ajungă.
Să-și urce namila lingă vis, pe stîncă,
încearcă o dată și încă și încă...

De-abia după-un milion de ani
de căderi declarate și-ascunse,
îi crescură aripi
și-ajunse.

— După-un milion de ani?! Farmazoana...
Și ochii ținului rid ironic, poznași.

— Nu rîde, nepoate! Lighioana.
Își sădise visul înalt în urmași.

TIGRUL ȘI PISICA

De cînd e tigrul șeful junglei, cică,
Salută vulpea orișice... pisică.

FLUTURELE ȘI CÎRȚIȚA

— Deschide-mi ușa, cîrțiță, să sorb
Un strop de soare! Fără el sînt orb.
— N-ai tot în subteranul meu castel?!
Un strop de soare!... Ce să faci cu el?!?!

EPITAFURI

Unui decăzut
Deși-ngropat de azi de dimineață,
Colegul meu e totuși norocos:
În groapă-aici e mai la suprafață.
Că-n viață-alunecase... mult mai jos.

Pe mormîntul unui crai
Soția la mormînt și-adapă
Cu lacrimi ochii ei senini.
Mă-ntreb: — O fi la el în groapă,
Sau e — ca-n viață — prin... vecini?!

PROLET-CULTISTULUI

Cîntă! Lira nu ți-e spartă,
Dar te-atac într-o privință:
Scrisul tău e cu tendință,
Dar tendința nu-i spre... artă.

MA SIMPLU

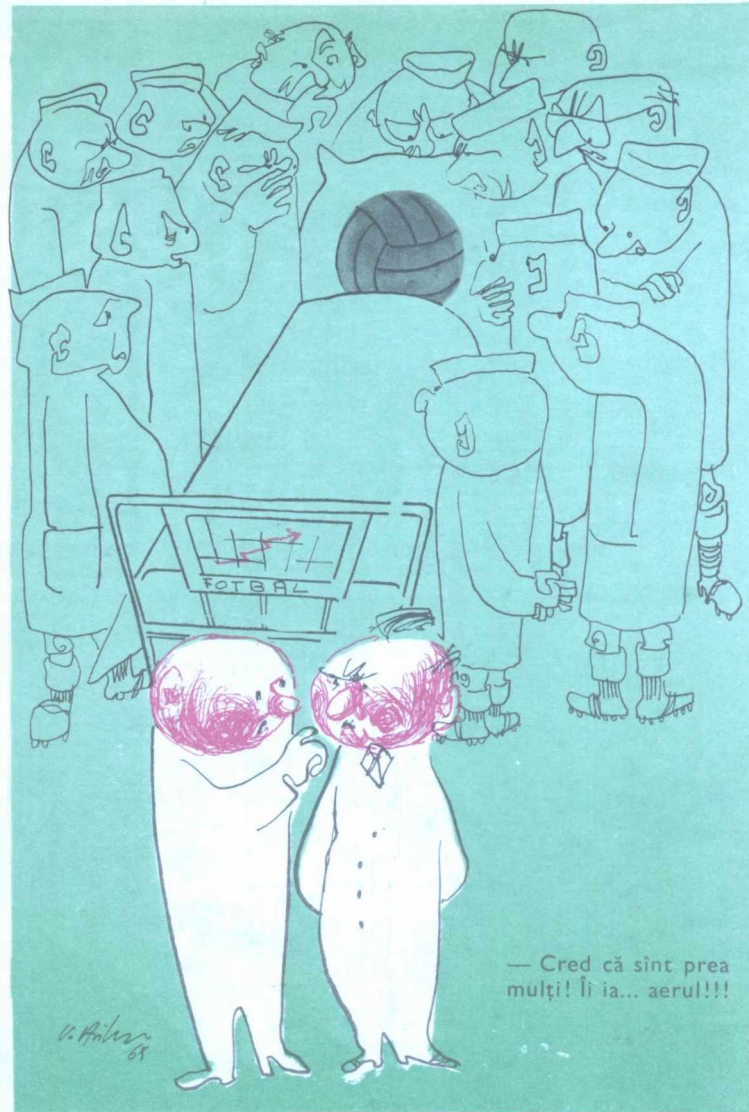
Cînd Zeița-nțelepciunii
a ieșit, printr-o minune
Din al tatălui său craniu,
după cum legenda spune,
A purtat (din chiar momentul
cînd, sublimă, s-a născut)
Coif de bronz cu vizieră,
lance, platoșă și scut.
Și i-a fost de-ajuns odată-n
cariera dumneaei
Ca să piardă-un măr de aur la o-ntrecere în trei,
Că porni să-și verse focul
împotriva orișicui:
A arbitrilor (fi-rește!)
și a neamurilor lui,
Urmărind-o mai cu seamă,
fără rost și căpătii
Pe Zeița frumuseții,
că luase premii-nții.

Deci, văzînd că pîn' la urmă,
răzbunările sînt sterpe,
Ea se duse într-o seară
cu divina Euterpe
În fața mesei pline
cu ambrozie, nectar,
Închină superbeii Venus
al încrederii pahar.

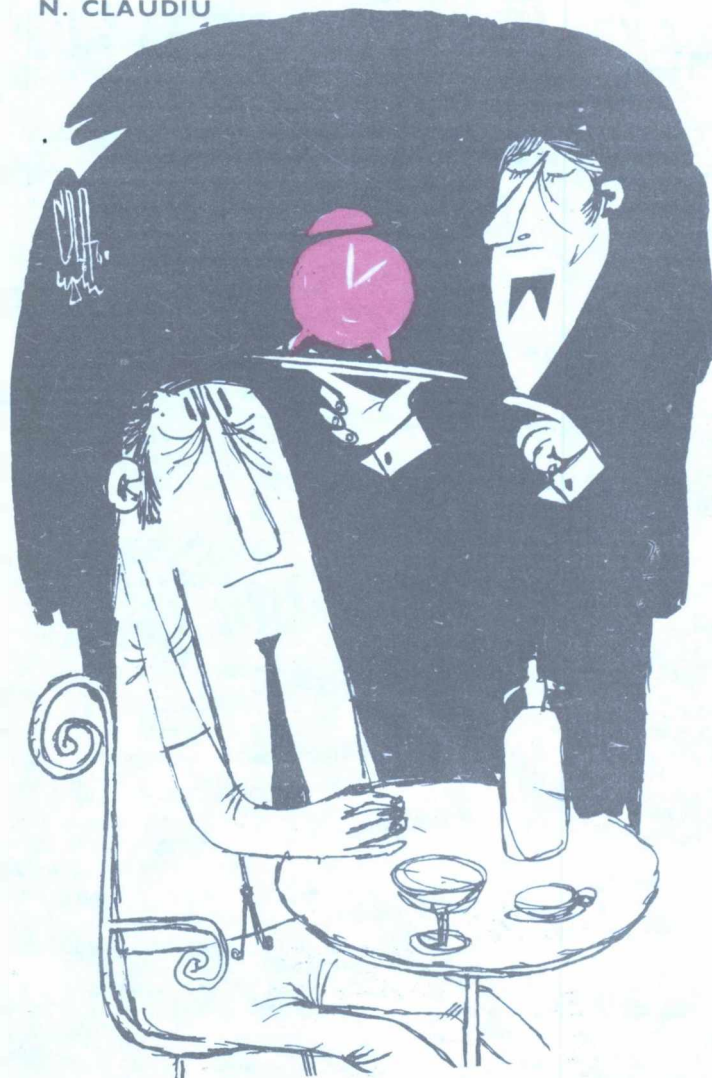
Dar abia se așezară
la ospățul lor nocturn,
Că veniră știri de luptă
cu titanii lui Saturn.
Tot Olimpul e-n alarmă,
pînă sus, în vîrf de munte;
Zeii toți se înarmară
iar Athena e în frunte:
— Hai, Venero, strigă dînsa,
frumuseții ideale,
Lasă-acum feminitatea
și îmbracă-te în zale,
Pune-ți platoșă, ia lancea
și cu monștrii azi te bate!
— N-am nevoie (îi răspunse
prea frumoasa zeitate)
Nici de platoșă greoaie,
nici de scut, să-mi frîngă trupul;
Ca să fiu biruitoare,
îmi ajunge ...minijupul.

VICTOR HILMU

I. DOGAR-MARINESCU

N. CLAUDIU

— Ora închiderii...

E MO- MEN- TUL

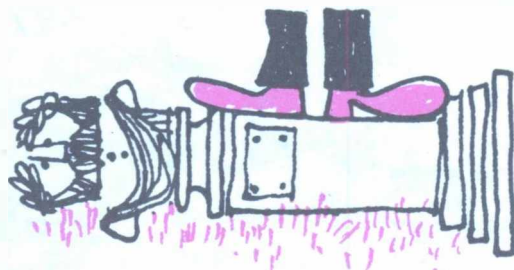
de AUREL FELEA

E momentul
Să promovăm Talentul,
Cu T mare!
Să se termine cu domnul Nuștiucare
Și cu domnul Nuștiucine!
Să se termine
Cu măștrii în vorbe goale
Și-n felurite ala-bala-portocale,
Cacialmale,
Care se mai propagă
Pe hirtia noastră atât de dragă!
Să se termine
Cu mizgălitorii de confeti și serpentine,
De panglicării,
De dulcegării,
Care nu coboară cu vehemență
În esență,
Virulență
Și idei!
Să se termine cu ei!

Există
Și o listă
A tuturor acestora, eventual!...
Am întocmit-o personal,
Fără teamă,
Așa că-i demnă de luat în seamă:
Cei netalentați
Sînt: toți ceilalți conștrați
De condei,
Ai mei.

Și evident,
(Nici lista-a doua de-ntocmit nu-i greu),
Cei cu talent
... Sînt eu!

micro-foiletoane rimate * micro-foiletoane rimate *

La garajul nr. 1 din Craiova al
Consiliului popular județean provi-
zoriu Dolj se repară mașinile perso-
nale ale unor tovarăși cu munci de
răspundere.

Acest garaj, de luni de zile,
A generat un aforism:
Aici vezi auto-mobile
Dar și auto-servilism.

Întreprinderea de morărit «Prahova»
Ploiești și-a procurat 760 kg de
butanol pentru lipirea pungilor, fără
a le fi necesar.

Mult butanol, acum o vară,
Ei pentru pungi își procurară.
Dar cum nu e folositor,
O să-l suporte punga lor.

La spălătoria chimică rapidă
«Nufărul» din cartierul bucureștean
Drumul Taberei nu se respectă urgen-
ța.

Cămășile aduse-aci
Se spală cică, într-o zi,
Cu precizarea necesară
Că-i vorba de o zi polară.

Porcii achiziționați în județul
Timiș, după ce sînt strinși la Timi-
șoara, se trimit pentru sacrificare la
Lugoj și apoi se întorc la Timișoara,
unde sînt repartizați pentru consum.

Porcii își găsesc sfîrșitul
Totdeauna cu cuțitul.
Doar în mindra Timișoară
Drumurile îi omoară.

Deși are un parc propriu auto
foarte dezvoltat, C.I.L. Tg. Jiu a
risipit însemnate fonduri folosind mij-
loace de transport de la alții.

Cînd e vorba de mașină,
Au un procedeu concret.
Economisesc benzină,
Risipind, în schimb, bănet.

C.I.L. Sighetul Marmației fabrică
scaune curbate și alte produse cu
însemnate pierderi.

Bani cu regularitate
De la ei pleacă în trap
Că au scaune curbate,
Dar nu și scaun la cap.

Cizmele de cauciuc pentru construc-
tori produse de «Cauciucul Quadrat»
sînt de slabă calitate.

Firește, critici le aduc
Și în același timp consemn:
Sînt cizmele de cauciuc,
Iar C.T.C.-ul e de lemn.

C.A.P. Popești-Leordeni a vîndut
pe piață vinete trufanda pe care
trebuia să le vîndă, conform contrac-
tului, la O.V.L.F. București.

Procedeuul ne consumă
Și nu-l socotim un fleac
O fi vinăta legumă,
Dar contractul nu-i spanac.

V. D. POPA

DRAGĂ URZICO,

Întreprinderea minieră Fundu Moldovei din județul Suceava ne transportă cu mașinile pe noi, minerii, care locuim la Cimpulung sau în comuna Pojorita. Împreună cu noi merg și unii șefi și salariații administrativi ai minei. Numai că, de fiecare dată, tot drumul sintem obligați să-i privim pe ceilalți de sus. Nu din cauza înghimfării, ci a legitimațiilor noastre de călătorie, care ne dau dreptul doar la un loc în picioare, după opt ore de muncă grea, în timp ce restul de pasageri stau pe bănci.

Credeam că a venit vremea să devenim și noi niște oameni așezați, adică să fim puși la locul nostru în autobuz și microbuz. Pentru asta însă, mai întâi ar trebui puși la locul lor cei care au dat dispoziția. Nu de alta, dar procedul nu stă în picioare!

Un grup de mineri

URZICUȚO!

Mulți salariați ai Șantierului naval Giurgiu, care au mașină, își construiesc garaje după

— Eu, draga mea, nu m-aventurez în parc, fără să iau ciinele cu mine.

posibilitățile lor. Inginerul-șef adjunct Panait însă a vrut să-și facă unul după posibilitățile șantierului. În acest scop a sustras de aici o cantitate de plăci aglomerate, cu intenția să le achite la un preț mai redus prin intermediul C.A.P.-ului local.

Fapta lui a fost descoperită la timp. Numai că pe tovarășul Panait încercarea de sustragere l-a costat prea puțin: o simplă mustrare. Și nu e just. Doar plăcile aglomerate sint pentru construcții, nu pentru mușamalizări!

Barbu Stancu, Giurgiu

SCUMPĂ URZICĂ,

Ion Negruț, fost președinte al consiliului popular provizoriu al comunei Nojorid, județul Bihor, vedea foarte departe. Ca dovadă a văzut tocmai în satul Livada că locuitorul Andrei Jurău are casa situată la numai 200 de metri de perimetrul C.A.P.-ului. De aceea i s-a cerut să facă o cerere de demolare. Iar cum gospodarul cerea mai întâi să i se atribuie alt loc de casă, președintele a încercat să-l convingă prin injurii repetate. După ce l-a rănit în amorul propriu, l-a rănit și în adevăratul sens al cuvântului, luându-l la bătaie. Pasămite spera să-l mute din sat tocmai la spital, care nu este situat lângă perimetrul cooperativei.

În felul acesta, președintele s-a dovedit un tată vitreg al comunei. Și în consecință i s-a luat această paternitate.

G. Zănescu, Oradea

URZICA MEA,

Zilele trecute am văzut pe stradă niște copii care se jucau. Dar nu cu mingea, ci cu un proces verbal de recepție a materialelor purtind ștampila și semnătura cuiva de la Exploatarea minieră Baia Sprie. Jocul acestor copii m-a făcut să cred că la această mină oamenii maturi se joacă de-a păstrarea imprimatelor. Și nu e bine. Cine vrea să se distreze o poate

face în timpul liber și, în orice caz, nu cu imprimare de serviciu.

Eu ți-am relatat întâmplarea. Dacă vinovații nu au la îndemână un proces verbal de recepție a materialului de față nu-i nimic. Le ofer pe cel găsit de mine!

Cornel Naghi, Baia Mare

STIMATĂ URZICĂ,

Dacă ai nevoie de o pompă, de o electro-pompă sau de un motor electric, le poți procura de la magazinul «Consignația» din bulevardul Hristo Botev nr. 5, București. Dar grăbește-te că se dau foarte ieftin, cei de acolo vrind să scape iute de ele. Se tem ca nu cumva, în loc de clienți, în magazin să vină un control care să le găsească fără acte. E drept, agregatele au ele «forme pline», totuși le mai trebuie și altele.

Un lucru însă nu e clar. Cum au ajuns aceste obiecte la «Consignația»? Nu cred să le fi adus Moș Gerilă de Anul Nou. Nu de alta, dar nu le putea da drumul pe coș că acolo este calorifer.

În tot cazul, cum văd eu, la «Consignația» găsești obiecte vechi și năravuri așijderea. Pe acestea însă cine le prețuește cum se cuvine?

Mircea Toth, București

URZICO DRAGĂ,

La Uzinele mecanice Timișoara lucrează și o serie de tineri din comunele județului Timiș. Pe mulți dintre ei îi găsești, în timpul programului, în uzină, iar în rest în trenul care îi aduce și îi duce acasă. Cum aceste drumuri făcute de două ori pe zi sint obositoare pentru ei, în multe ședințe s-a propus înființarea unui cămin al lor. Chiar tinerii s-au angajat să-și dea aportul la înălțarea clădirii. Dar pînă acum căminul se află doar în procesele verbale ale ședințelor ținute. Cu alte cuvinte, amplasamentul clădirii cerute este deocamdată pe terenul discuțiilor. Este drept, din discuții iese adevărul, dar noi am vrea să iasă și căminul.

Numai să nu iasă o dată cu ieșirea noastră la pensie!

P. Victorescu
tinăr muncitor și tinăr călător

Rubrica redactată
de
RADU POP

I.O.C.R. Ploiești a reparat cu mari întârzieri 21 de camere ale hotelului «Berbec», fapt care a diminuat încasările cu sute de mii de lei.

— Camere?? Ca să fiu sincer avem dar e ca și cînd n-am avea!!!

POMPILIU DUMITRESCU

Nevasta — Nu vezi omule că ai încălecat măgarul de-a-ndoaselea?
Tindală: — De unde știi tu, în ce direcție vreau să merg?!

GRAD

VÎRSTA NU IARTĂ

Cînd citiți «Complexul porcîn al I.A.S.-ului Băilești» județul Dolj, imaginația dumneavoastră trebuie să traducă acești termeni reci industriali «Complexul porcîn» în frigiderele alimentarelor încărcate cu șunci, costițe, kaizere, salamuri, cîrnați și toate derivatele acestor complexe porcine, care fac să ne lase gura apă cînd le zărim îngrămădite în spatele geamului aburit. Din păcate însă avem știri triste de la acest furnizor de bucurii alimentare «Complexul porcîn al I.A.S. Băilești».

Astfel, aici, indicele de natalitate și cel de mortalitate al purceilor au fost îndeplinite exact invers decît era de așteptat. Adică indicele de natalitate pe cap scroafă nu s-a realizat, iar cel de mortalitate a fost depășit.

În fața acestei situații care-ți taie pofta de șuncă, ne-am interesat și am aflat că la punctul mortalitate de vină este lipsa de supraveghere, ca și persecutarea scroafelor lăuze. Astfel, ele au fost introduse cîte două în unele boxe, rezultatul fiind că, de pildă, din 18 purcei furnizați de două scroafe au murit, în 20 de zile, șase, în altă boxă, din 20 au murit 10, iar în a treia, din 24 au murit 12. Aceasta spre disperarea mamelor cărora le-au murit feciorii și a noastră cărora ne-au murit costițele și caltaboșii.

În ce privește punctul natalitate, acesta nu s-a realizat din cauză că au fost, ca să spunem așa, utilizați, 38 de vieri cam bătrîni, care, săracii, în plus, au avut în față și vreo 400 de scroafe. Or, vier, vier, dar nu-i de fier, mai ales că ei au depășit vîrsta de 3 ani, ceea ce la vier este cum ar fi la om 45!

Și, ca un paradox, planul de livrări la carne de porc a fost depășit! Dar nu e paradox; s-au efectuat sacrificări din cauză de boală, fracturi, reformări etc. S-ar putea, spunem noi, ca vreo cițiva vieri să se fi sinucis!

E cazul să se ia aici niște măsuri pentru ca natalitatea să crească, mortalitatea să scadă, să nu mai moară șuncile în fașă și nici vierii complexului să nu mai aibă complexe!

POSTA

REDACȚIEI

MARA PIGE — Com. BĂLCEȘTI, Jud. Vilcea

Cu toate că nu obișnuim să indicăm teme corespondenților noștri, cu dv. vom face o excepție. Ce-ar fi să ne scrieți o poezie pe tema... politetei?

AL. CREȚOIU — CRAIOVA

Înțeleg foarte bine că vă plac versurile lui Topirceanu, dar de ce le semnați dv.?

ION BONCUȚ — Com. ZLATNA, Jud. ALBA

Trebuie să știți că un desen destinat publicării nu se lucrează, cum mărturișiți dv. «din lipsă de ocupație». Caricatura presupune eventual studii de specialitate, în orice caz muncă, și talent. Ce-ați zice dacă un caricaturist profesionist, din lipsă de ocupație, s-ar apuca să opereze o apendicită, să manevreze un strung sau să predea lecții de canto?

HAȘU NICOLAE DASCĂLU — BRĂILA

Unele desene au haz, dar sînt executate stingaci. Îndreptați-le...

IVAN CSEME — CLUJ

Caricaturile sînt foarte slab desenate. Ideile nu sînt nici ele prea bine... gîndite. Iată de pildă textul unui desen în care două persoane discută despre un cîntăreț.

— Tu înțelegi ce cîntă ăsta?

— Nu cunosc limbi străine.

Ați vrut să arătați (probabil) că dicția cîntărețului lasă de dorit, dar cum un cîntăreț poate cînta și într-o limbă străină, desenul dv. își pierde sensul satiric.

PETRE DULUȚĂ — Loco

Ceea ce scrieți dv. nu se încadrează, din păcate, în nici un gen literar. Dv. le numiți versuri, noi însă nu avem curaj să dăm asemenea caracterizare «poeziei» de mai jos:

AGITARE

Vociferări, în stilul șgomotos

Necruțător, cum apar

Furnică mult, instîntul

Sistemului nervos.

Asemenea creație, furnică într-adevăr... sistemul nervos, dar din cu totul alte motive decît cele pe care le credeți.

IOAN DRAGHEȘ — BRAȘOV, MIRCEA GRUIA — TIMIȘOARA

Ne pare rău, dar trebuie să vă spunem adevărul: nu aveți talent la desen.

ION GRAMA — Loco

Epigramele dv. sînt de fapt niște observații directe, fără nici un fel de prelucrare artistică. De pildă:

Celor care fabrică plicuri

Plicuri fabricate

Sînt de bună calitate

Numai că... aici e aici,

Are prea puțin lipici.

În afară de cele de mai sus, epigramele dv. «are» și unele greșeli gramaticale.

MARIN ALBU — PLOPENI, Jud. Prahova
«Îndrăzneala» dv. e cam timidă. Vă așteptăm cu mai mult curaj.

GEORGE MARGINE — MĂRĂȘEȘTI
Dintre toate doar o singură anecdotă atrage atenția:

● *Un călător cutreieră un sat de munte și se miră că nu găsește nici un doctor.*

— *Dar ce faceți cînd sînteți bolnavi?*

— *Murim de moarte naturală.*

ȘTEFAN KOROTIȘKA — MEDIAȘ

Am primit «Romanța radio-ului» à la maniera de Minulescu. Dar de ce nu încercați ceva à la maniera de... Korotișka?

MIRCEA TOADER — Loco

Două dintre anecdote sînt bune, motiv pentru care le reproducem:

● *Nu mai înțeleg nimic — zise un domn care tocmai se cîntărea. Am capul greu, picioarele sînt ca plumbul, simt o greutate în stomac și totuși sînt mai ușor ca înainte!*

● *Un doctor chemat la un bolnav îi scrisese o rețetă pe care i-o dădu, spunîndu-i:*

— *Dimineața înghiți asta.*

A doua zi dimineață bolnavul înghiți hîrtia și se vindecă.

EMIL BOGOȘ — PLOIEȘTI

Același răspuns de rîndul trecut. Cum s-ar spune, băteți pasul pe loc, măcar că desenați cu mina...

GEORGE MAIORESCU — PREDEAL

Materialul dv. e lipsit de... caracter. Adică, nu are caracter de material literar. Poate ar fi bine să-l retrimiteți sub formă de sesizare.

SORIN ROSENTZVEIG — Iași

Poezia «Goguță Neînvinșul» este foarte naivă, așa că a căzut învînsă de... coș.

I. CONSTANTIN — TIMIȘOARA

Într-adevăr «Însemnările unui copil» sînt foarte copilărești. Observațiile, ca să zic așa, sînt lipsite de precocitate.

● *Avionul are elice, iar aviatorul parașută.*

● *Mașinii îi trebuie benzină, iar șoferului apă.*

În încheiere, ne folosim tot de o «maximă» a dv. care poate ține loc și de răspuns: «Umoristului îi trebuie umor, iar umorului umorist!»

DEOCAMDATĂ, NU! *

Dobrescu Florin — Galați, Aurel Vlasiu Maier — Loco, Maria Crișan — Cluj, Dumitru Stoleru — Suceava, Aurelian Ene — com. Balta Doamnei — Prahova, Eugen Sandu — Codlea, Sandu Antohi — Brăila, Nicolae Rodica — Loco, Ana Maria-Tache — Loco, Sever Georgescu — Loco, Gh. Șerbănoiu — Pitești, Dan Precup — Loco, Gh. Vlad — Brașov, Constantin Toma — Brăila, Nic. Gongolea — Sibiu, Gh. Dascălu — satul Secara-Teleorman, Ion Petre Popescu — Craiova, V. Călinescu — Loco, Gh. Ariciu-Cimpulung, Radu Felecan — Iași.

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

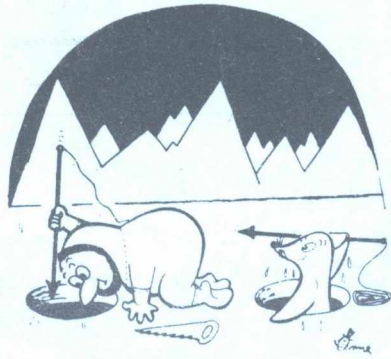
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii” 44.601

Fără cuvinte

— După cum se vede, ei n-au descoperit încă roata.

«Punch» — Anglia

— Tinere, ce dorești de la mine?

«Krokodil» — U.R.S.S.

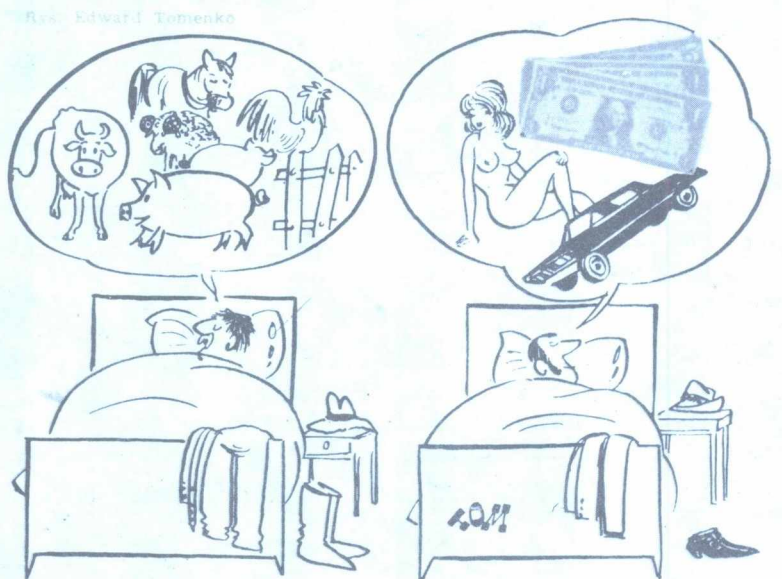
— Așa arată un careu de ași?

«Pourquoi pas» — Franța

Fără cuvinte

«Ludas Mattyi» — Ungaria

TATĂ ȘI FIU

«Karuzel» — Polonia

CRITICA

FACHIRUL